

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

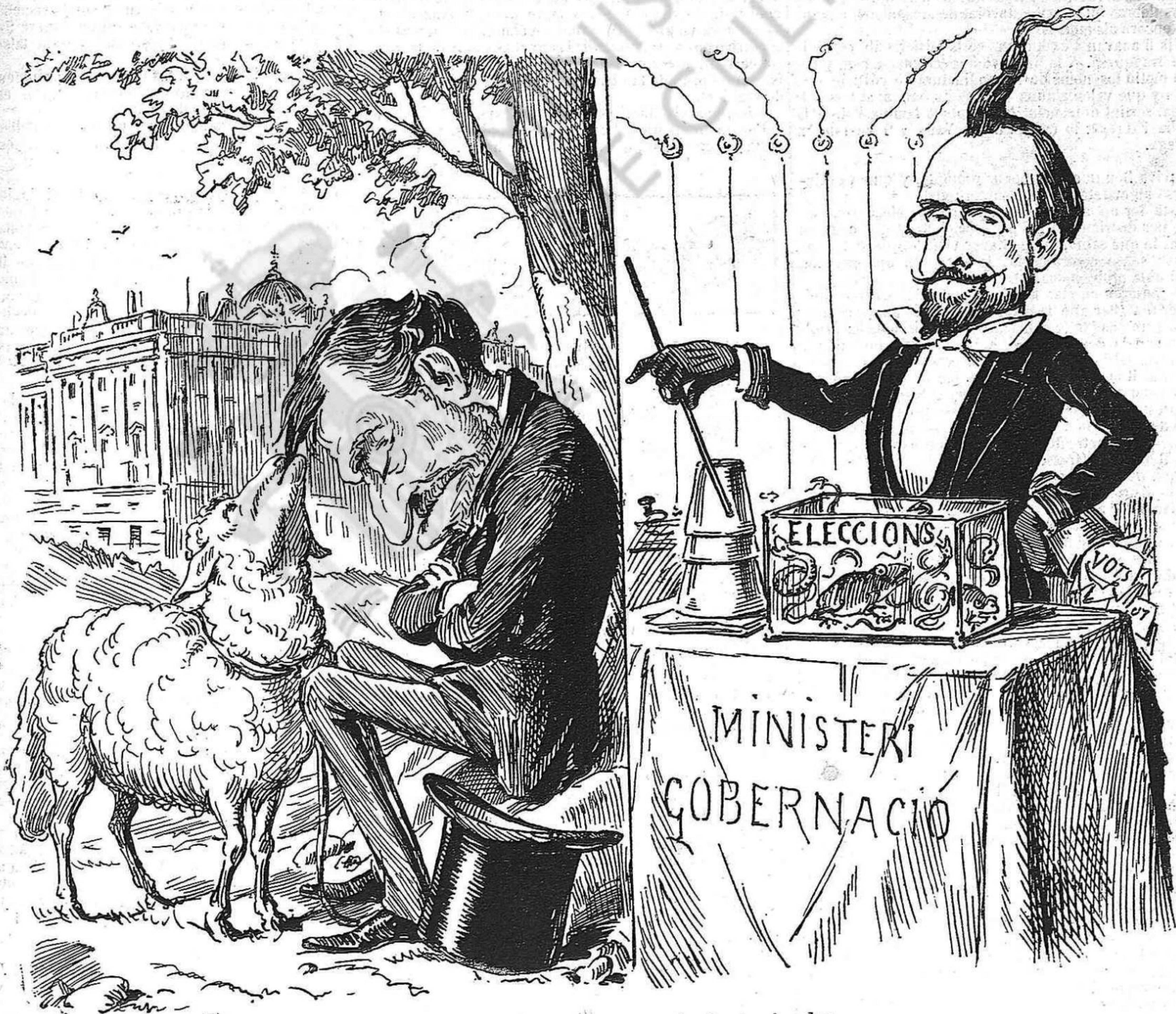
CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Míttj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LO TUPÉ QUE S' ACABA Y 'L TUPÉ QUE COMENSA.

Mentres al pobre Sagasta lo bé se li está menjant;

á copia de *tupinadas* á aquest se li va fent gran.

UN SOLFEJAT.

A setmana passada parlavam de una *llissó* severa donada pels sarauhistas al partit federal y demes agrupacions coaligadas. Ja presumiam que la *llissó* no resultaria estéril. Y en efecte, lo partit federal de Barcelona ha respost a la *llissó* esmentada ab un solfejat de primera forsa, acompanyat de un gran refregament de orelles.

Segons notícias que tenim per fidedignas, se reuniu dissapte al vespre lo Comité de coalició, ab assistència de la majoria dels individus que 'l componen. Objecte de la reunió: passar un balans riguros de las últimas eleccions municipals y demanar comptes als que resultessen en descubert.

Allá estava, per lo que pogués convenir, la representació de tots los partits coaligats: allá 'ls vensuts (vensuts ab honra per massa confiats) ó sigan los federals pactistas, los federals orgánichs, los zorrillistas, los centralistas, lo partit obrer oportunista; y davant per davant de aquests, los vencedors (vencedors prompte sabrem ab quins medis) ó sigan los sarauhistas, en mal hora disfressats de republicans possibilistas, qual qualitat y representació ningú podrà, ni arà ni may, atribuirlos, ni molt menos reconeixels.

Allá, 'ls incautes cassadors que han perdut totas las pessas, sent tants y havent gastat tanta pólvora, y allá, davant per davant, los gossos ab los pels dels conills y de las llebras que havian devorat de amagatotis, enganxats encare als morros.

A la fi anavan a explicarse certs misteris ab republicana franquesa. A la fi anava a averiguarse com y per quin motiu los noms de la candidatura de coalició que pesan y que valen alguna cosa se 'n han anat tots a l' aygua, sortint únicament triufants la familia Valls y la familia Fàbrega: lo cunyat de 'n Valls y 'l cusi de 'n Fàbrega.

Y ¡viva Déu que va saberse prompte, y que va dilucidarse ab claretat y sense subterfugis!

Bastá fer un análisis detingut de las eleccions, districte per districte, secció per secció. Bastá que cada hù digués lo que sabia, lo que havia vist, lo que podia adrearse sense contradicció, lo que, en una paraula, constituïa proba plena.

Y s' 'posaren en clar las deslealtats del districte de l' Audiencia. ¿Per qué la candidatura Valls anava combinada en un sens fi de papeletas que sortiren de las urnas ara ab la dels conservadors, ara ab la dels fusionistas? ¿Ho havia fet lo candidat per ensorrar al seu company D. Conrat Roure? Mal fet. ¿Ho havian fet los fusionistas y 'ls conservadors en premi dels serveys que han tingut a bé prestarlos los sarauhistas, impossibilitant la concentració de las forsas republicanas? Pitjor encare. La coalició no pot admetre deslealtats, ni contubernis ab l' enemich. Repetim la frase: «Val més honra política sense regidors, que regidors sense honra política.»

En lo districte del Institut ningú pogué explicar satisfactoriament l' aparició de aquells 1.000 vots famosos, que han donat lo triunfo al regidor-sorpresa D. Esteve Fàbrega, 'l qual, si no figurava en cap candidatura de las presentadas pels diversos partits polítichs, y molt menos en la de coalició, contava en favor seu ab l' apoyu decidit y resolt dels sarauhistas. O sino ¿qui ha fecundat aquest *feto*? ¿Quina lloca ha covat aquest ou? Un altra nota negra de aquest solfejat escandalós.

Per lo que respecta als districtes de la Universitat, Hostafranchs, quedá plenament demostrat que s' usaren ab lo major descaró tots aquells medis que per lo que respecta a Barcelona, ha inventat pèl seu us y servey l' hereu Pantorrillas barceloni. Las brigadas de comparsas, aquellas mateixas que portavan com a contrasenya: l' agulla de picar enganxada a la solapa del gech, votavan en lo districte de la Universitat ara la candidatura oficial, ara la candidatura del Sr. Comorera, parent del sarauhista. Es inútil fer notar, que aixó sols podia ferse en connivència ab los presidents de mesa y baix l' amparo del element oficial.

En lo districte del Hospital, la mateixa complacencia dels presidents de las seccions en pró del Sr. Fàbrega, protegit del gran sarauhista y en dany de la candidatura del Sr. Gener. En cada un dels colegis que aquest anava recorrent, havia de sentirse lo ilustringat escriptor qu' era inútil que treballés: qu' ell no estava encasillat y 'l senyor Fàbrega sí. Las tupinadas anaren en gran Se coparen recados verbals que demostren la aliansa entre 'ls conservadors y 'ls del sarau, y no en benefici de la coalició, sino en profit de la familia.

Iguals medis se usaren a tot drap en lo districte de Hostafranchs en pró del triunfo del Sr. Heredia, cunyat del Sr. Valls. Perque 'l compromís era salvar a la fami-

lia, portar la familia a la Casa Gran... y a la coalició contra una cantonada. ¡Sempre iguals! ¡Sempre 'l mateix desenfrenol... Lo que feren fa dos anys ab lo partit possibilista, ho han repetit punt per punt ab la coalició republicana. Lo partit possibilista vá expulsarlos. ¿Qué ha fet la coalició republicana?

La coalició republicana 'ls ha posat un veto: lo veto de que cap d' ells puga pendre possessió de un càrrech conquistat ab tan malas arts, fent us de uns medis tan repugnants.

Lo gran sarauhista, segons m' han contat, se mostrá compungit, resignat, propens al sacrifici. S' ha cruspit la llebra, es cert; pero no vol que li aprofiti y 's resigna a vomitarla. Tal vegada haja influhit més que res en semblant determini la convicció de que cert auto de cert jutjat declarantlo processat, aixis com aixis, també li impediria realisar, aquesta vegada, l' afany de tota la seva vida. Si es tal com presumim, de poca cosa ha de servirli aquesta renuncia generosa... a la mano de doña Leonor.

Un altre, que assistí també a la reunió, crech que 'l Sr. Heredia, avants de comprometerse a no ser regidor, digué reservarse consultar lo cas ab lo seu partit. ¿Ab quin partit? ¿Ab lo partit que acaudilla 'l Sr. Planas y Casals? Perque la colla qu' ells manan y en la qual s' apoyan no es partit, ni ho ha sigut may, y si alguna persona de bona fé 'ls seguia, no tardará molt temps en separarse'n. un cop posada en clar la gran rífada del sigle.

No: lo que no havia de ser, lo que no podia ser baix cap concepte, no ha sigut, ni será may.

Dividits podem estar, y ho estém desgraciadament, los republicans de Barcelona; dividits per qüestions que afectan al credo de cada una de las agrupacions y per incompatibilitats de humor y de caràcter personal, que no tean emperó la més mínima importancia quan se tracta de la dignitat y del prestigi de la gran familia republicana; pero a tots sens escepció, desde 'ls més radicals als més benévols, nos interessa per un igual prescindir desde avuy y per sempre de una dotzena de aventurers vinguts, ells saben de ahont, ab l' intent de perturbarnos y d' enterbolir las ayguas puras de la nostra corrent, a benefici exclusiu dels monárquichs, y rebent en pago de tan trist servey, unas quantas actas de regidors.

Los que aixis obran no son republicans. Los que aixis procedeixen son sarauhistas, y per sarauhistas que sigan, no 'ns han de fer ballar.

P. K.

A arribat l' hora solemne de discutirse lo projecte de ley, autorisant al Banch d' Espanya per ampliar ilimitadament lo privilegi de la emissió de bitllets.

Se tracta, com hem dit varias vegadas, de concedir a aquell establiment privilegiat la ganga inaudita de tenir tants diners com vulga, sense més pena ni treball que anar estampant trossos de paper. Se tracta d' *empapelar* a la pobra Espanya. Es lo únich que 'ns faltava pera ser felissos.

Lo Banch d' Espanya no presta cap servey de importancia, ni al comer, ni a la industria. Es únicament lo *refugium peccatorum* dels encarregats de fer bullir l' olla del pressupost. Quan aquests se troban apurats, sense saber ahont darla, acuden al Banch; aquest los facilita uns quants paquets de paper moneda, que com a tal moneda admet lo públich, y en paus ab l' amó.

Ara, en recompensa de una deixa que fa al govern, de impost 450 milions de pessetas, rebrá la facultat de imprimir tants bitllets com vulga, per més que ab l' abús los tals bitllets acabin per no tenir més valor que 'ls redolins.

Peró 'l govern, per viure y pagar la nómina durant los tres anys que calcula ha de durarli la ganga de governarnos, necessita de moment los 450 milions, mal lo país s' ensorri.

Quan comensin a caure 'ls sostres de la casa, ja 'ls conservadors calculan que serán fora de la cuyna, lo ventre plé, ben tips y satisfets. Y 'ls que vingan darrera, que s' espavilin. Y si tenen bitllets de Banch, que se 'n fassan cataplasmas.

Lo comer, l' industria y la producció en general, están alarmadíssims y protestan enérgicament contra aquesta monstruositat. Fins los diputats de la majoria, los mateixos diputats engendrats per lo govern, vacilan davant de aquest formidable *tolle tolle*. Se creu que sols a la forsa votarán lo projecte del govern. Pero 'l votarán, y aixó es lo més trist.

Veji 'l país si es de tot punt necessari aixecar un moviment de oponió que s' ho emporti tot.

Si una gota d' aygua falta perque 'l riu se desbordi, aquesta gota d' aygua no pot ser altre que 'l funest projecte del govern, que tendeix a posar a Espanya al mateix nivell de algunas desventuradas nacions sud-americanas.

¡Ala, ciudadán! ¡A salvarnos de una vegada, ó a perdre'ns per sempre!...

La Lira de Beziere, al visitar a Barcelona, ha tingut ocasió de fernos sentir ab molta freqüencia los acorts simpátichs de *La Marsellesa*.

De manera, que aquella colecció de artistas es alguna cosa més que una banda musical: es un *aixampla-cors*. ¡Benvinguts sigan sempre los que arribin a la terra catalana portantnos recorts y esperansas!

Recorts de la República francesa. Esperansas de uns temps millors pera la nació espanyola.

La detenció dels infelissos obrers que sigueren conduhits primer a las bodegas y a la barra dels barcos de guerra y després als calabossos de la presó de Barcelona, vá prolongantse dias y més dias, sense que 's veja 'l terme de la persecució de que son victimas.

Precisa que totas las personas honradas s' interessin en que s' abrevihin los trámits judiciales, que poden infligir una pena aflictiva (la privació del treball y del pa per ells y per sas familias) a personas que poden resultar innocents. Aixó es lo menos que deu demanarse en justicia.

Tothom sab que la CAMPANA DE GRACIA no es ni será may anarquista. Pero es entusiasta de la justicia y enemiga acérrima de la opressió.

Es ademés partidaria de las solucions armónicas, y creu, y perque ho creu ho diu, que tota persecució injustificada, excitant rencors y provocant odís, es altament perjudicial als interesos permanents de la societat.

—¿Quina societat es aquesta—dirán sempre 'ls partidaris de tirarho tot en l' ayre—que consent tals monstruositats?

Y será sensible, que a falta d' altres arguments, los partidaris de determinadas teorías, pogan esgrimir aquesta arma en abono de las mateixas.

Consti, pera terminar, que no demaném clemencia, sino justicia. Justicia en nom de la ley, y en nom de la humanitat.

Baix lo títol de *Un libro funesto*, lo distingit novelista Sr. Martinez Barrionuevo ha publicat la critica severa, lluminosa y plena de intenció, de la famosa novela *Pequeñeces*... deguda al no menos famós Pare Coloma. La trascendencia política y social del llibre y la seva immoralitat reconeguda, están posadas de relleu ab talent y valentia pèl Sr. Martinez Barrionuevo. Recomendém la seva adquisició a tots los que han llegit la novela jesuitica, ab lo mateix interes ab que recomanariam un contra-veneno eficás a tots los que haguessen absorbit una sustancia tòxica.

Lo gran defensor de la moralitat electoral, lo famós *Diluvi*, fins al dimecres, dia 20 del present mes, no ha dit res sobre las trapissondas comesas pels sarauhistas en las últimas eleccions municipals, y fins a cert punt las excusa dihent que alguns dels elegits pensan dimitir lo càrrech com a qüestió de dignitat y que 'ls altres haurán de fer lo mateix; com si la dimissió de un càrrech, ni de mil càrrechs bastés a absoldrelos de la negra deslealtat comesa ab los seus companys de la coalició.

Lo famós *Diluvi*, gran defensor de la moralitat electoral, lluny de tirarlos en cara sa conducta abominable, aprofita l' ocasió de donar una punxadeta als republicans possibilistas que lluytaren com a bons y com a honrats, y com a honrats y com a bons triuntaren.

Y diu lo següent: «En una palabra, que empieza ya a juzgarse conveniente que de todo lo bueno y malo de la futura administración municipal, salgan sólo responsables los monárquicos y sus cirineos republicanos de nombre.»

Passém comptes, Sr. *Diluvi*.

Nosaltres, fins ara, no coneixém més *ciris neos* que 'ls que porta algún inspirador del *Diluvi*, quan vá a la professó de la confraria de la Sanch, o quan assisteix devotament y ab gran fervor a las festas religiosas del monestir de Montserrat.

Los republicans electes pels vots legitims dels electors y vencent resistencias conservadoras, son republicans de nom y de fets: aixó ho sab tothom; y ni com a particulars tenen cap *Salvadora* que 'ls cogui 'ls ulls, ni com a regidors hi haurá may cap *Diluvi de llot* que lo gri tacarlos.

Y ara un consell de amich. Totas las pessas de cinch céntims que reculli 'l *Diluvi*, atacant de boig a personas dignas y honradas, y armant saragata sense tó ni só, empléhilas, si-bè li sembla, en fer dir al camaril de Montserrat unas quantas missas. Un trisagi a la iglesia dels Jesuitas no hi estaria tampoch de més. Y, per fi, sería de un gran efecte algún

Requiem eternam en sufragi dels imponents de *La Salvadora*.

La misericòrdia divina es inagotable, fins ab los que professan per sistema la religió jesuítica de las malas intencions, y lo que 'ls castellans ne diuen *el culto del perro chico*.

A la brivada qu' en Sagasta va dirigir l' altre dia als conservadors, D. Antón va contestar d' una manera debil y desmanjada. Fins la majoria, composta, com sab tothom, de conillets de guix, dels que sempre diuen *si*, va abstenirse de aplaudir-lo.

D. Antón, com a orador està perdut. Si vol recobrar las facultats oratorias que avuy té mitj embotadas per efecte de la digestió, no li queda més que un remey: uns quants anys de dejuni.

Aquesta nit en lo Centre republicà històric de Catalunya, instalat en lo carrer de Fontanellas (casa sola davant del n.º 10) lo Sr Passarell Dirla dissertarà sobre los grans perjudicis que ha de produhir al país lo projecte del govern, ampliant lo privilegi d' emetre bitllets, a favor del *Banch d' Espanya*. La sessió serà pública.

CARTAS DE FORA.—Nos diuen de Cardedú: «Quin color tenen los regidors elegits lo dia 10 del corrent a Cardedú? Los republicans y 'ls conservadors s' han retret: ¿son fusionistas los elegits? Sempre que ha vingut lo diputat fusionista l' han obsequiat portantlo en professó pels carrers; pero com en las últimas eleccions de diputats a Corts votaren al candidat conservador, tornem a caure en un mar de confusions. Per lo qual tornem a preguntar: ¿Qué son en definitiva? ¿Son polítics ó banderetas de campanar que giran segons lo vent? Al que 'ns proporcioni la solució, se li donarà un pase per anar desde l' partit republicà al fusionista-conservador»

Lo célebre ensotat de Lloréns, en vigílies de las eleccions, corría pel poble desafortat y dihent que si no podían guanyar per medi dels vots, guanyarian per medi de las garrotadas, y que si tant convingués, fins ho farían espasa en má. Y lo més xocant es que a pesar de haver bescantat al arcaldé, per no anar al ofici a seure al banch, en lo moment de la elecció se posaren d' acort, deixant al poble ab un pam de nas.

Lo de Vallfogona féu un sermó a Sant Martí Sarroca, descantellantse ab los que demanan igualtat, llibertat y fraternitat, calificantlos de gandans y pocas vergonyas, com si en lloch de vestir de personas portessen sotana y barret de teula.

Finalment, mossén Pèrre, de Vilafranca del Panadés, després de ser soci protector del Ateneo obrer, en un sermó las emprendé contra aquesta honrada institució, tractant als socis, a la junta y al mestre, poch menos que de criminals perquè no ensenyen la doctrina, com si aquesta feyna capellanesca fos la seva. Contra aquests brams d' ase la Junta del Ateneo ha publicat una fulla en estil mesurat y digne, cantant a mossén Pèrre las quaranta, y fent notar la seva inexplicable inconsequencia.

Gracias a la defecció de un petit grupo de individuos que fins ara s' havían dit republicans, la població de Lloà, sempre liberal, com totes las del Priorat, gosará del trist privilegi de tenir un ajuntament en sa majoria carlista. Mentida sembla que hi haja gent que s' prestin a fer uns papers semblants.

A Moyá va morir una monja de las que s' dedican a la ensenyansa, y contravenint la ley de sanitat, son cos siqué exposat a la iglesia. Vegin las autoritats de la provincia si es del cas exigir responsabilitats als que tals abusos se permeten.—Lo rector de Moyá tot sovint sol empèndre las contra las donas que assisteixen a la iglesia ab mocador ó ab mantón. Ell vol que dugan caputxa, com si la devoció residís en la caputxa y no en lo cor dels feligresos.—Item més: havent mort un vèh pobre y no tenint medis pera satisfer las exigencias clericals, los ensotats se negavan a enterrarlo, si 'ls seus successors no s' avenían a pagar los gastos a la bestreta. Aixó sí que no pot anar ni ab mocador, ni ab mantellina, ni ab caputxa.

Dos jesuitas, cinch dias després del primer de maig arribavan a Castellar del Vallés, sent rebuts en professó, entonant aquell cant tant carrinlò de «Viña a penitencia—home condemnat, etc.» La senyora feudal del poble perquè 'ls treballadors poguessen assistir a las funcions de la temporada (onze dias) disposá que pleguessen mitja hora més d' hora y comensessin lo treball mitj' hora més tart. La aludida mestressa es aquella senyora que inspirada per l' amor diví se despreguè de 200,000 duros pera edificar una iglesia, y ara obliga als seus treballadors a perdre una hora de treball cada dia sense abonals'hi un quarto. No sé com concebeixen la justicia divina aquesta gent. Potser pensan que l' or la pot corrompre com a la terrena.—Respecte als sermons que fan los tals jesuitas son deliciosos: que 'l pobre dihent, se contenti menjant patatas y arèngadas, que 'l que tinga alguna cosa no fassa testament fins a l' hora de morir, anyadint que sols aixís lograrà 'l respecte dels fills y callant que també aixís rebrá ab més forsa la urpada del corp que assisteixi al seu llit de mort. ¿Succedirá aquesta vegada com altres que han predicat a Castellar mateix, que fins hi hagué casada que s' negá a voler dormir ab son espós y solteras que sols consentían en que 'l seu promés las hi parlés davant dels seus pares?—Tal es lo fruyt de la lleve sembrada per aquests apóstols de las humanas desventuras.

BANDERILLAS.

Desde que en Fabié es ministre, l' únich de bo que ha lograt es que 'l nostre idioma patri resulti modificat. Ara, quan un qualsevolga té 'l dó de no fer res bé, en lloch de dirli:—Ets molt tonto, se li diu:—Ets molt Fabié.

Lo casament de 'n Romero y 'l Mónstruo queda aplasat, per mor de varios obstacles que algun parent hi ha posat. Ab tot, com que diu que 'ls nuvis s' estiman ardentament, las relacions... amorosas segueixen, secretament.

Després de la nota enérgica qu' en Sagasta va llansar, la veu li ha fugit de sopte y ara ja no pot cantar. No se sab si es que té mandra ó qu' ell mateix s' ha fet pòr ó que algun ayre dinástich ha enrugallat al cantor.

Per sortir dels seus apuros y arplegá uns quants quartets, lo govern mostra propósitos d' imprimir un sach de bitllets. Fixinse bé en la paraula: *bitllets*; no pot ser més clar: aixó desde luego indica que 'l govern se 'ns vol rifar.

Duch de Tetuán Fabié, Isassa, Beranger y Cos-Gayón: cinch puntals del ministeri més desguitarrat del mon. Sense fels'hi cap ofensa, crech que d' ells pot dirse bé:—Son cinch personas distintas y un sol zero verdaté.

Quan l' hu de maig s' acostava, lo govern no faya més que projectar grans reformas y halagá 'ls pobres obrers. Ara aquell feix de projectes ja s' comensa a arreconar; y es natural: lo parayguas quan no plou ja s' pot desar.

Los admiradors qu' encara té 'l bon Peral per aquí, tractan de buscarli fondos per fé un altre submarí. Está molt rebé; que 'l fassi, que 'l probi hasta estar segú, pero ¡per Déu y pels àngels, no 'n digui res a ningú!

Sembla que allá baix a Cuba marxa tot perfectament, segons consta en un telégrama arribat últimament: «Habana, 22. L' isla «viu satisfeta hasta allí; «los productos de l' aduana «van molt bé...» (No diu per qui.)

Lo Papa ha escrit una encíclica, hont en istil paternal diu cosetas molt piadosas sobre la qüestió social. Dona consells admirables; dona 'l consol de la fe, dona advertencias tendríssimas pero ¡donar quartos!... ¡ré!

Si 'l desitj que 'l Banch demostra, de fé una barbaritat de bitllets de totes menas, queda al últim aprobat, lo nom de Banch que ara porta será impropri casi bé; valdrá molt més que 'l titulin: *gran fábrica de pape*.

C. GUMÁ.

COMEDIA FUSIONISTA.

IGUIN lo que vulguin los crítichs moderns lo drama ha quedat completament a recó: no més sura y prospera lo que té barnís y ribets de comedia.

Lo periódich ha de ser cómich, lo libre ha de ser cómich, lo teatro ha de ser cómich... No hi ha altre camí que aquest: lo qui se empenya en ser serio, s' enfonza sense remisió.

Per xó en Sagasta, que procura seguir sempre la corrent, al adonarse d' aquesta tendencia, ha resolt fer la oposició d' una manera cómica, la més cómica possible.

¿S' hi han fixat en la oposició fusionista? ¿l' han entesa la táctica dels sagastins?

Es lo més divertit, lo més deliciós del mon. S' obran las Corts, baix la impresió de las inmundas traficas electorals de la trepa conservadora.

—¡Ah!—diu la gent de bona fe:—ara 'ls sentirem als fusionistas! ¡ja carregará de valent en Cánovas!—

En efecte: un representant de 'n Sagasta s' aixeca al Congrés, fet una fiera, y comensa a disparar contra 'l govern.

—¡Aquestas eleccions son una vergonya, un padró d' ignominia, un insult al país! ¡aquestas eleccions representan lo triunfo de la forsa y 'l domini de la immoralitat!

—¡Ordre!—cria 'l president.

—¡Qué ordre ni qué xeringas!—replica 'l diputat:—vosaltres sou los que 'l perturbeu l' ordre, vosaltres sou los que desorganiseu tots los ressorts socials!...

Lo país ignocent se frega las mans de gust y pensa:

—¡Ara va bé!— Pero de repent apareix un cap, surt una má... y 'l diputat s' assenta tranquilament, com si compregués que la seva oposició ha arribat ja al límit convingut.

Comensa després la discusió del mensatge —¡Aquí sí que 'n sentirem de bonas!—diu lo públich candorós:—preparémnos a escoltar als fusionistas.—

No surten defraudadas las sevas esperansas: la oposició sagastina s' presenta realment amensadora.

Tots los oradors de talla del partit s' aixecan a clavar estocada al govern.

—Los conservadors—diu un—han vingut a sembrar lo descrédit y la desconfiansa.

—Aquesta situació—diu un altre—ocasionará la ruina de Espanya.

—Los conservadors—anyadeix un tercer—s' han apoderat de la gobernació del Estat ab premeditació y alevosía.

—Aquest govern—acaba dihent un altre—no té altre objecte que apagar la gana de las turbas conservadoras, a costa de la tranquilat del país.—

L' eco de aquests discursos repercuteix per tot arréu: la tempestat es imponent, formidable.

Pero torna a apareixer aquell cap, torna a sortir aquella má... y las onadas fusionistas s' amanseixen rapidament, sense deixar lo més petit rastre de la seva bravura.

Ve més tart la qüestió dels bitllets de Banch d' Espanya. Lo que menos se figura la gent es que 'ls sagastins estiraran la pota del silló ministerial, arrossegant lo govern y posantlo fora de combat.

Y es aixis mateix: l' instint públich no s' equivoca. Los llamps de la oposició fusionista cauhen implacables sobre 'l ministeri, produhint un estruendo del botavant.

Los portaveus de la minoria sagastina no s' callan res. ¡Quin foch quin brillo, quin energia!

—¿Qué 'us heu proposat?—diuen al govern:—¿arrencar la pell d' Espanya després d' haverli arrencat la camisa? ¿Ofegar al país sota una montanya de papers... que a la més petita oscilació del crédit resultaran papers mullats?—

Lo govern sua, pero no d' espant: es que fa molta calor. La oposició fusionista prossegueix:

—Es precis dirho: lo plan del partit conservador no es altre que comprar la abundancia de un día ab la miseria eterna. Vol tenir milions mentres governi, encare que al baixar ell del poder la Espanya se 'n haja d' anar als Encants. En Cánovas deu pensar: Derrera meu, que vingui 'l diluvi. Pero 'l país, que té l' instint de la conservació, refassa 'l suícidí, y está disposat a defensarse contra 'ls que l' enganyan, se 'l xuclan y l' aniquilan...—

A lo millor de la cosa, succeheix lo de sempre: s' veu un cap; surt una má... y l' incendi de la oposició sagastina va apagantse lentament, com un llum que acaba l' oli.

Lo fet s' ha repetit tantas vegadas, que 'l públich ha vingut a comprendre que la oposició fusionista no es res més que una comedia.

Lo que a molta gent li preocupa, es aixó: —¿De qui es aquell cap? ¿De qui es aquella má? Jo, a punt fixo, no ho sé.

Pero suposo que deu ser del apuntador, ó del director de la companyia... ó del amo del teatro.

FANTÁSTICH.

ERQUE s' vejan las tretas dels sarauhistas.

Tothom sab que per ser regidor se necessita satisfer una quota de contribució determinada.

Un sarauhista que s' pirra per arrimarse a l' olla municipal y que ha lograt sortir elegit mediant la confabulació ab los con-

servadors, no era contribuyent, ¿y quin té 'n va ter? Lo dia primer de abril va donarse d' alta... ¿de qué dirian?

De sastre de tall. Lo Sr. Comorera, qu' es l' individuo a qui 'm refereixo, ha sigut sempre un trist dependent d' escriptori.

No coneix del art de la sastreria ni 'l maneig de las estisoras, ni tal vegada sab enfilat una agulla de cusir.

Pero no importa: avuy ab motiu de haver invadit un ofici que may ha sigut lo seu, totes las personas que s' han enterat de la seva gran barra, treballan pel seu compte.

Y li están tallant la gran casaca del sigle.

¿Saben el dengue? Donchs ara s' troba a Inglaterra, ahont está fent grans estragos, principalment entre las filas del clero.

¿Qu' hem de dir nosaltres davant del esperit anti-clerical de aquesta malaltia?

Senzillament, lo que deya l' arcaldé castellá del quintero:—Pues, señor: ahí me las den todas.

En Martos está disgustat ab lo govern y ja no va a Paris. —Y donchs, ¿ahont va 'l pobre D. Cristino?

—¿Ahont va, preguntant? ¡¡A la porra!!

Las eleccions municipals las ha perdudas lo govern en casi tot Espanya.

Las urnas electorals, si va repetintse aixó, son las urnas funerarias del partit conservadó.

Lo Sr. Cos-Gayón, quan los fusionistas tractaven de ampliar fins a certs limits lo privilegi d' emissió del Banch d' Espanya, tronava contra 'l govern de 'n Sagasta.

Ha pujat ell al candelero y concedeix lo mateix privilegi al Banch; pero no ja limitat, sino en absolut y sense restriccions.

Pero observi, Sr. Cos, que ab aquesta diferencia se fá... del seu apellido ab la seva conseqüencia.

L' arquebisbe de Valencia ha pronunciat un discurs en lo Senat, dihent que la qüestió social se resolt ab pá y tullas de catecisme.

Me sembla que sento als obrers dihent: —Ja veurá, Sr. Arquebisbe: aqueixas tullas de catecisme dónguinslas en llenguets.

De trescents diputats de que 's compón la majoria conservadora del Congrés, unicament 168 (una mica més de la meytat) votaren la contestació al Mensatge.

Los 132 restants, com qu' era tart se 'n anaren á casa seva, avants de que terminés la sessió, per pór de que se 'ls covessin los fideús.

Aixis son los monárquichs de últim sistema: entre la monarquia y la escudella, ¡l' escudella!

Antitessis:

Los moderats de avants de la Revolució, per espantar als amants de la llibertat, se valian dels mossos de Esquadra.

Los conservadors de la restauració, per espantar als obrers, se valen de la Esquadra sense mossos.

Desenganyinse: tan res de bó son los uns com los altres.

Una frase de 'n Romero Robledo:

«La corona oye los latidos de la opinión pública.»
¡Una corona ab orelas!... ¡Quina gracia!

Si prospera 'l projecte de lley de 'n Cos Gayón, autorisant al Banch d' Espanya per emetre tants bitllets com vulga, lo comers de Madrid, á un dia donat tancarà las sevas portas.

Simbol precis y exacte de una aspiració general: que als conservadors los hi tiri tothom la porta pels nassos.

Una modificació útil:

En las grans tiradas de bitllets que farà 'l Banch d' Espanya autorisat pèl govern, á lo menos que prenguin la resolució d' estamparhi, no 'l retrato de Cervantes, de Quevedo, de Mendizábal ó de qualsevol altre home eminent.

En aquests bitllets, destinats á produhir la ruina d' Espanya, es just que s' hi estampi l' efigie dels peixos grossos de la conservaduria, com per exemple: en Cánovas, en Cos Gayón, en Silvela, etc., etc.

Aixis lo seu recort funest durará tant com durin aquests bitllets.

Y mentres ne corri un tant sols, sentirán las malediccions del pais empobrit per la circulació forrosa del paper moneda.

Lo *Figaro*, de Paris, publica detalls molt curiosos sobre 'l rey d' Espanya, que acaba de cumplir cinch anys. Diu qu' es molt alegre, molt ajogassat, que quan vol una cosa se li ha de donar ó sino s' enfada desseguida, y que lo que més desitja es tenir bigoti, no comprenent que 's puga ser rey sense pel á la cara.

En aquest punt son molts los que opinan com S. R. M.

Un' altra gracia:

A tothom tracta de tu, y á las personas que li son més familiars las anomena aplicantlos un diminutiu.

Aixis, al héroe de las corassonadas, no li diu Martínez Campos, sino *Campitos*.

¿Veritat que tot aixó es molt graciós?
¡Campitos!...

Van passant días desde que ha marxat de Barcelona lo famós governador Sr. González Solessio, y aquesta es l' hora que encare no se li ha donat substitut.

Algú suposa que 'l nou governador que vinga, ha de mereixer lo beneplácit del heréu Pantorrillas.

Pero segons noticias fidedignas, no está aquí 'l verdaer pot de la confitura.

Lo govern necessita avants que tot un home de punyo, per continuar las tradiccions del Sr. González Solessio.

A tal efecte, obrirá un concurs entre 'ls aspirants á ocupar un càrrech tan elevat.

Y aquell que tiri millor lo bastó, aquell será nomenat governador de la provincia de Barcelona.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

1. XARADA.—*Cl. te-llet.*
2. MUDANSA.—*Fornier-Torner.*
3. TRENCA-CLOSCAS.—*Mentidas que no fan mal.*
4. TERS DE SÍLABAS.—
AM PA RO
PA NA MA
RO MA NA
5. GEROGLÍFICH.—*Qui no tè vot, votá no pot.*

Han endevinat totes las solucions los ciutadans Pep Bigas y Un Salabruch: 4. M. V. C., Pare Colomí y Un Xarxot; 3. Joan Oloti y E. C.; 2. B. Callé, y 1 no més, R. de O. y V. Vallejat.

XARADA.

Prima-quarta es nom de dona, que si es jove no es *dos-terça*: es llegim *tercera-inversa* y una lletra la *segona*.

La primera n' es vocal, *dos-quinta* 'n tè la persona y un carrer de Barcelona, lector, es lo mèu total.

J. TAULÉ CASANOVAS.

ANAGRAMA.

Ab dos total de botinas ne tinch prou per passar l' any: y per conservar la roba també 'm basta un sol total.

FRASCUELILLO.

TRENCA-CLOSCAS.

PARE VOLA.

Aixis s' exclamava un noy. Y com lo seu pare li preguntés qu' era lo que volava lo xicotet li respongué:—L' animal que pot formarse combinant las lletres de la mèva exclamació.

J. MASÓ.

GEROGLÍFICH.

× × I
A × × × I
× I × × I
a a

N. ARGEREP.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans A. Sala (a) Esparbech, Francisquet dels Toros, F. A. Miericorn, N. J. R., Curtoínés, P. Ausa de Gracia, A. Colomer, J. El-tarras, Nen Sadrabolog, F. Palacios y M. Cimerol:—Lo que 'nsavian aquesta semana no fa per casa.

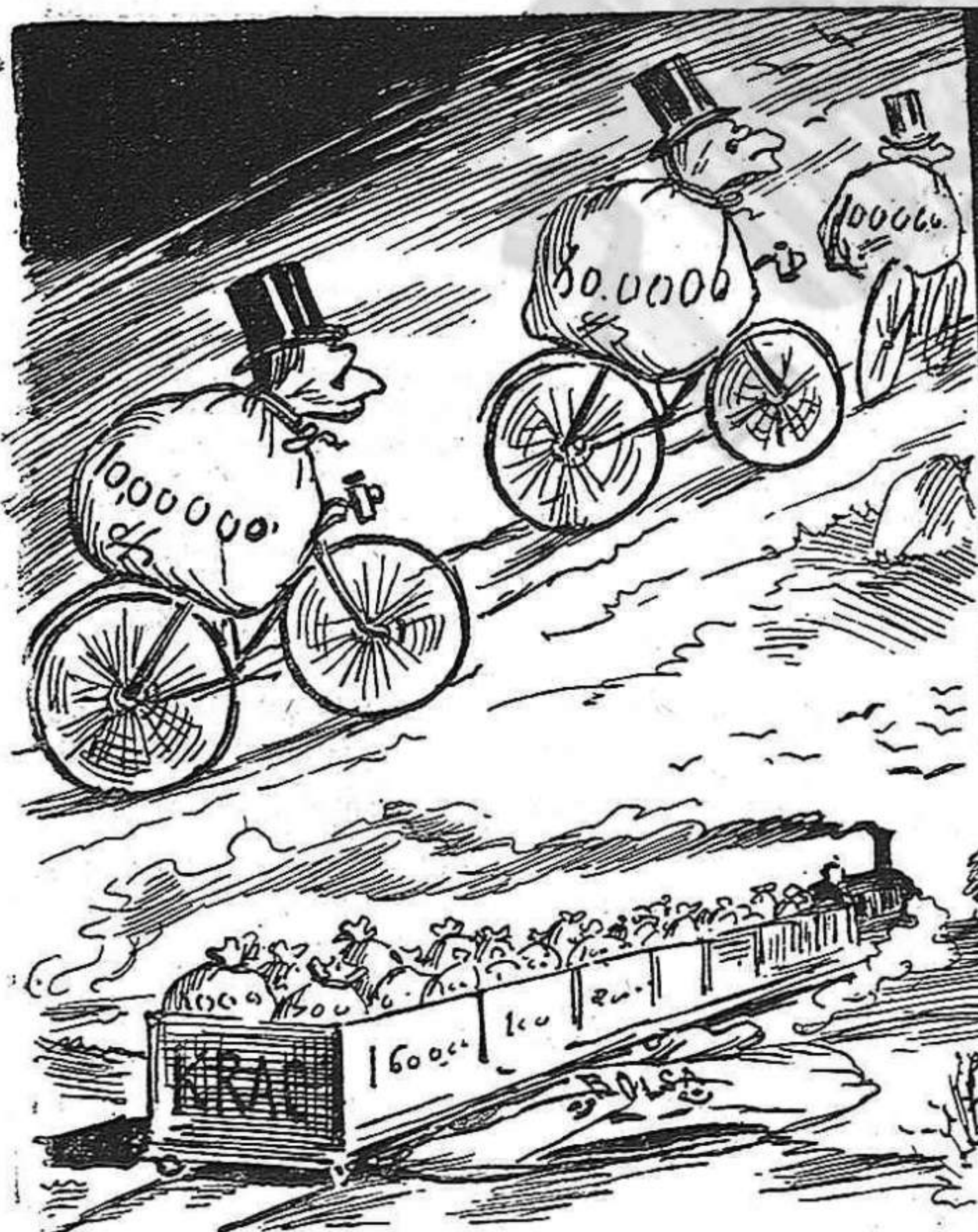
Ciudadans F. Carreras P., J. Casals C., A. Tilop, J. Llopart, Jume-ra, Francisco Barber, Jaume Aranquil, Amadeo y Jhon de 'n Pimpro:—*Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remeten.*

Ciudadá R. Allit: No tè prou brillo, y ademés de aquests assumptos que acaban explicant que tot ha sigut un somni, se 'n ha abusat molt.—D. Mont: Es molt ordinariot.—J. Mallol: Lo de aquesta semana no 'ns filan prou.—R. Fabregas: Utilisarém lo sonet.—Angel Salabert: No 'ns agrada prou.—M. Bonapasta: Lo sonet tè un final massa climatèrich.—Joaquim F. y V.: Las copias no 'ns serveixen.—R. Puig R.: No fa per casa.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23

La qüestió es de quartos.

Sent tant los que fugen ab los diners dels altres;

los conservadors trobantse en descubert preparan per arreglarho aquesta monstruositat final.